

Xavier Bonastre: «Ser periodista és un autèntic privilegi»

Parlem amb el periodista esportiu, escriptor i corredor popular de Rubí

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=Hz-7zOF-8Bs>

Xavier Bonastre és un periodista esportiu, escriptor i corredor de fons català, que ha fet carrera a TV3. És ciutadà del barri de Can Mir de Rubí des de fa 20 anys i avui ens parla, després d'una greu operació

(<https://www.rubitv.cat/noticia/94/periodista/rubinenc/xavier/bonastre/narra/va/estar/punt/morir>), de salut, d'esport, de periodisme esportiu i del seu darrer llibre *100 històries del córrer*, publicat fa poc més d'un mes.

- Com es definiria?

- Una persona vital, optimista i que afronta les situacions tal com venen. Professionalment soc una persona que no m'ha agradat encasillar-me, m'ha agradat tocar una miqueta de tot, i també molt agraït a la professió del periodista. Ser periodista és un autèntic privilegi. És a dir: passen coses, hi ha persones que no ho saben, i tu estàs al mig i els ho expliques; això és un privilegi. Te n'assabentes primer i tu ets l'intermediari, i per tant, has d'intentar ser el més objectiu possible, etc., etc.; però d'alguna manera estàs fent una selecció d'informació i de valoració subjectiva, però amb tota la bona intenció de treure la palla, destacant allò que creus que és més rellevant. Això és una autèntica meravella.

- Ha passat uns darrers mesos força complicats. Com es troba?

- Bé, aquesta pregunta ja no es pot dir que sigui protocolària, sinó que realment la gent vol saber com estàs... i em trobo molt bé. Aquesta és la veritat, m'he recuperat molt més ràpid del que els metges s'esperaven. Em parlaven de gairebé dos anys de recuperació, i això si et recuperes... perquè també em va dir que passa sovint que la gent se'n va a la caixa. (I no a treure diners). I jo m'he recuperat, com qui diu, en quatre mesos. Gaire més no puc demanar!

- D'on li ve l'afició per córrer? Va començar de jove o va sorgir en algun moment donat?

- Alguna vegada de jove havia fet algun ?pinito?, però no gaire. Però quan vaig complir 36 anys m'havia convertit en un sedentari espectacular, després d'haver fet esport molts anys... i la bàscula no enganya. I quan vaig veure que me n'anava als 80 quilos medint 1,72, vaig veure que havia passat totes les línies vermelles. I havia llegit que córrer aprimava, i vaig comprovar que, efectivament, així era. En perdre pes, corres més ràpid, perquè arrossegues menys quilos, i ja t'hi enganxes: vas a una cursa, a una altra... tot plegat és una roda.

- Quin consell donaria a una persona que es vol iniciar en el córrer?

- Primer, pensar per què. El córrer és còmode i barat, pots córrer a tot arreu, i l'ideal és començar combinant caminar i córrer, i progressivament augmentar el temps que dediques a córrer que a caminar. El cos t'ho va demanant. Si un és constant i ho va fent així, notes que millores, perds pes... per exemple, jo quan vaig començar a córrer fumava, i al final ja no em venia de gust fumar. No cal obligar-se a res, només a ser constant.

- També a nivell alimentari?

- Si ho fas, millor. I també si vas al metge i fas et fas alguna prova per assegurar-te que et

convindrà córrer, per exemple. L'alimentació és important perquè si vas a córrer i comences a notar millores i després t'*atiborres* de menjar en una setmana, doncs no és gaire produent. Tot hauria d'anar en un conjunt, igual que deixar de fumar progressivament. El menjar és el que em costa més, i més havent tingut problemes greus als budells. Tot el que es faci gradualment estarà bé, i insisteixo: requereix constància.

- Per ser periodista esportiu s'ha de fer esport?

- Sortosament, cada cop més periodistes esportius practiquen algun esport, quan jo vaig començar no era molt habitual: els periodistes esportius sovint tenien un sobrepès espectacular, fumant, i fent poc esport o res. Això ha canviat de manera radical. Jo penso dues coses al respecte: si un vol dedicar-se al periodisme esportiu, ha de practicar esport. I si es volen especialitzar en algun o alguns esports en concret, si els practica, molt millor.

- Què en penses del tractament de l'esport en els mitjans de comunicació?

- Si un mitjà gran fa això que dius, és TV3. Històricament ha estat sempre així. Per exemple, el futbol femení i el bàsquet femení, som el mitjà que més el seguim. Si una televisió segueix les curses populars, com a vessant de l'esport saludable, som nosaltres - potser perquè a la redacció som bastants corredors populars.

Això per una banda; per l'altra, és veritat que molts mitjans - nosaltres també - li donem molta preponderància al futbol, en el cas de Catalunya, al Barça; però també té una certa lògica perquè, és clar, si tu vols arribar a molta gent, has de fer allò que saps segur que interessarà a molta gent. I no ens enganyem: els partits de futbol, i del Barça, tenen un seguiment molt important, i tota la informació relacionada amb això ha de tenir minuts. No donar aquesta informació i, en detriment d'això, fer altres informacions més minoritàries... home, és tirar-te pedres contra tu mateix, i més si ets un mitjà que és el mitjà de masses per excel·lència a Catalunya. Has de jugar una mica a les dues bandes: a més de fer l'esport amb més seguiment, també som capaços de fer les altres. Els altres mitjans, crec que no en son tan capaços.

- Al llarg de la seva trajectòria com a periodista esportiu, quin esdeveniment li ha marcat més?

- Recordo molt especialment, per tot el que va significar en el seu dia, els Jocs Olímpics de Barcelona. Va ser una situació professional molt interessant, perquè ha estat la única vegada que hem pogut retransmetre uns Jocs, l'esdeveniment esportiu més important. I com a TVC els vam poder retransmetre gràcies a un pacte amb TVE, i vam tenir l'oportunitat de poder cobrir els Jocs i tenir accés a tots els esports i totes les imatges que generaven els Jocs Olímpics, que és molt important.

A TV3 estem molt acostumats al llarg de la història de no poder accedir a alguns esdeveniments - bastants - o no tenir accés a les imatges... i és clar, televisió sense imatges és una mica difícil. Poc a poc intentem solucionar-ho i buscar-nos la vida d'una manera o una altra... Per això va ser tan maco poder accedir a tota la informació, totes les imatges, poder elaborar tota la informació amb tots els ets i uts; i a més en els jocs de casa... va ser molt especial.

- A nivell professional, té algun projecte en ment?

- Bé... jo porto 35 anys a la tele, i diguem-ne que professionalment ho he fet tot. I aleshores... no t'enganyaré: jo estic gairebé més pensant en la jubilació que una altra cosa. D'aquí a dos anys faig 60 anys, ja tinc una edat, i ja no tinc la gran motivació com quan tenia 24 anys, tot i que estic molt bé treballant i m'ho passo molt bé amb la meva feina.

Ara quan he estat convalescent i recuperant-me de les operacions de la perforació de budell, he estat a casa tranquil·lament, recuperant-me, anant de tant en tant a l'hospital si m'havia de fer

una prova... i escolta'm, es viu molt bé sense treballar, també, eh?, la vida de jubilat és interessant, també! I si més o menys físicament estàs bé: jo puc córrer, puc fer esport... i sortir al matí al solet, anar a fer un aperitiu, a dinar, al cine... que no tinguis horaris... no sé si pot arribar a ser avorrit, però es poden fer moltíssimes coses! Sempre ens queixem de que no tenim temps de res, doncs treient les vuit hores de treballar, en tens molt, de temps.

Tampoc penso només en jubilar-me, eh? Ara estic col·laborant amb el programa *Temps de neu*, he estat a la sortida de la segona etapa de la Volta a Catalunya, vaig fer una retransmissió d'esquí de la Copa del Món que es va fer a Andorra, unes transmissions de bàdminton, faré el Godó... estic fent una mica ?lo que me echen?: vaig fer la retransmissió del Catalunya - Veneçuela, tot i que jo el futbol no el toco molt.

Sempre m'he considerat molt poliesportiu, i com que he fet molts anys telenotícies, un dia o altre acabes tocant tots els esports. Ara faig el mateix que al telenotícies però en un altre àmbit, i encantat que em considerin per fer una miqueta de tot.

- Es troba en ple *tour* de presentació de 100 històries del córrer. Què hi trobarem, en aquest llibre?

- En aquest llibre el lector - i dic lector, que no corredor - trobarà consells, anècdotes, històries que m'han passat a mi i algunes que tangencialment li han passat a altres persones; opinions sobre el món de l'esport en general, com per exemple el dopatge... i tot plegat s'acaba convertint en una pàgina d'autobiografia, relacionada amb el món del córrer i de l'esport en general.

Els capítols son d'una pàgina i mitja, son molt fàcils de llegir, i no cal llegir-lo de principi al final sinó que es pot començar des de qualsevol punt. Està pensat des d'aquesta òptica. I pot interessar als corredors perquè es podran veure reflectits en moltes històries, però també al no corredor per la vessant més autobiogràfica, ja que explica una mica què li passa pel cap a aquest ?malalt de la tele que corre?.

Així com ens interessen sèries de metges, advocats, policies, lladres i no necessàriament som cap d'aquestes coses - lladres millor que no -, també pot ser interessant per una persona que no corre, o fins i tot podria motivar a algú per posar-se a correr.

- Alguna d'aquestes històries li ha passat aquí a Rubí?

- Sí, hi ha un parell de capítols que expliquen històries que m'han passat a Rubí. Una aquí al costat, davant de l'estació, corrent La Milla de Rubí, que era una prova de tres voltes a un circuit, i em vaig descomptar. Estava lluitant per quedar segon, i quan vaig atacar a la última volta, pensava que arribava a la meta sento la campana, que vol dir que encara falta una volta. Al final vaig acabar cinquè, va ser una mica desastre... Després, comentant-ho amb altres companys, vaig saber que a un atleta professional, el Josep Lluís Blanco, que va ser atleta olímpic, també li havia passat una vegada!

L'altra és l'experiència d'haver organitzat durant nou anys la cursa de Can Mir, al barri on visc, i explico una mica les vicissituds i les coses que van anar passant en aquella cursa.

- Sol sortir a córrer per Rubí?

- Sí, és per on més corro. De fet, quan acabi l'entrevista, ja he portat la roba, em canviaré al cotxe i correré per aquí, per canviar una mica de lloc i no correr sempre per l'urbanització on visc, que a més fa moltes pujades i baixades i costa agafar bons ritmes. Un dels avantatges que té l'esport del córrer és que no necessites grans coses per practicar-lo: uns pantalons, unes sabatilles, una samarreta, i obrir la porta de casa i sortir. No cal una pista, ni gent per jugar amb ells... en un moment donat, és molt senzill i molt pràctic. Si no corres és per què no vols.

- A banda de l'esport, està implicat en alguna entitat, o hi ha algun tema que el preocupi de la ciutat?

- Bé, allà a Can Mir hi ha una certa preocupació pel tema dels abocadors. És un tema bastant recurrent, i s'han fet manifestacions en contra. Hi ha molta gent que està molt més implicada que jo, però segueixo el tema sobretot per les xarxes socials. L'abocador de Can Carreras, que està bastant a prop, a l'estiu quan fa més calor fa molta mala olor. Sé que s'està intentant solucionar, però és complicat, no s'acaba de solucionar mai.

Clar, els abocadors en algun lloc han d'estar, entenc. Però si el tens al costat de casa, no t'agrada, i per això s'ha de fiscalitzar molt: ja que hi ha de ser, com a mínim que compleixi la normativa. I resulta que si a sobre de tenir un abocador al costat, les coses no es fan bé i les autoritats competents fan els ulls grossos i permeten que allò vagi de qualsevol manera... doncs és quan venen els problemes. Potser no tant pel fet que hi hagi l'abocador sinó perquè es gestioni malament o es permeti que es gestioni malament.